

Drahomíra Hufová

„Jmenuji se Drahomíra Hufová, jako vdaná, jako svobodná Drahomíra Tichá. Narodila jsem se na Slovensku. Obec, ve které jsem se narodila, se jmenuje Valaská.“

S paní Drahomírou Hufovou, rozenou Tichou, jsme se setkali koncem února v domě její dcery. Svůj život zasvětila snaze vzdělávat mládež. Mládí prožila v těžkých časech, což byl jeden z důvodů, proč jsme se těšili, až nám o něm povypráví.

Narodila se do rodiny úředníka na pile. Jeho povolání bylo příčinou častého stěhování celé rodiny. První rok školní docházky absolvovala na Slovensku.

„Slovensko se osamostatnilo jako samostatný Slovenský štát a Češi, kteří se nechtěli přijmout slovenské občanství, protože my jsme byli pořád občané české, Československé republiky, tak se museli vystěhovat.“

Tatínek se tedy přihlásil k české národnosti a z toho důvodu se rodina musela vrátit na české území. Usadili se v obci Rychlov u Bystřice pod Hostýnem.

Z časů války utkvěla paní Hufové v paměti těžká potravinová situace. Přiznává však, že jako dítě si to ani nepřipouštěla.

„Takže se chovaly prasata na černo, nikdo to nesměl vědět. My jsme je taky měli, já nevím, pamatuju si jednou nebo dvakrát, nevím. Ale to se v noci tak zabíjelo, aby prase ani nekviklo.“

Pamětnice vzpomíná, že vše od oblečení po potraviny bylo dostupné jen na potravinové lístky. Okolí Rychlova bylo plné partyzánů. Z toho důvodu byly tamní německé jednotky neustále ve střehu.

Až na pár drobných příhod však prožila rodina paní Hufové zbytek války v poměrném klidu. Během osvobozování našeho území prošla Rudá armáda i Rychlovem. Rodina Tichých umožnila ubytování zbídačeným vojákům. Ti dokázali ocenit jejich ochotu, jak vypráví paní Hufová:

„Nevař paní, kde jsou hrnce. Otevřel kredenc, vydělal, vytahl dva ty největší, kastról a hrnce, co tam babička měla, ty největší. Nevař, my vám přinesem oběd. Tak jsem si říkala, teďka právě při téhle příležitosti, kolikrát jsem přemejšlela, jak se lidi chovali k nim, tak se možná chovali i oni.“

Po válce vystudovala paní Drahomíra pedagogické gymnázium v Přerově – učitelství v mateřské škole. Jejím snem však bylo učit na národní škole.

„Já jsem chtěla být na národní škole. Takže, nebyla jsem sama, bylo nás ze třídy více, jsme se hned přihlásili ke studiu na Palackého univerzitě pro učitelství na první stupeň.“

Daný obor však po dvou letech zrušili, a tak nastoupila do svého prvního zaměstnání ve školce ve Zvoli. Po týdnu však školku zavřeli a paní Hufová začala učit na národní škole v Hrabové. Ve volném čase vedla kroužek ruštiny, kde se seznámila se svým budoucím manželem Richardem.

Nedostupnost bydlení zapříčinila dlouhodobé odloučení mladých manželů. Určitou dobu musela bydlet i s dětmi u rodičů a manžel za nimi jezdil jen na víkendy. Nakonec získali byt v Zábřeze. Až do důchodu pracovala paní Drahomíra jako učitelka na zvláštní škole.

Paní Hufová se i v pokročilém věku 92 let těší dobrému zdraví, paměť si procvičuje například oblíbeným luštěním křížovek.

Současné mladé generaci na závěr vzkazuje:

„Abyste byli Češi, měli rádi českou zemi, český jazyk, nezaprodali se.“